

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci

žalobce: **P. S.**
zastoupen advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
se sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2017, č. j. KUKHK-892/DS/2017/GL,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalovaný shora označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem ze dne 8. 9. 2016, č. j. ODP/79329-2016/hrk 44935-2015/hrk/16, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších

předpisů (dále také jen „zákon o silničním provozu“), a uložil mu pokutu ve výši 3 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Tohoto správního deliktu se měl žalobce dopustit tím, že porušil ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, neboť jako provozovatel motorového vozidla tovární značky Škoda Octavia, registrační značky x, nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, neboť řidiči uvedeného vozidla, jejichž totožnost není správnímu orgánu známa, překročili nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, v těchto případech:

- dne 30. 9. 2015 v 9:59 hod. na pozemní komunikaci v obci Choustníkovo Hradiště, na silnici I/37, směr Jaroměř, okr. Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky IS 12a „Obec“ a IS 12b „Konec obce“, když byla neznámému řidiči automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0007, naměřena rychlost jízdy 80 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h byla naměřena skutečná rychlost jízdy 77 km/h. Tím porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu,

- dne 30. 9. 2015 v 18:56 hod. na pozemní komunikaci v obci Vlčkovice v Podkrkonoší, na silnici II/307, směr Choustníkovo Hradiště, okr. Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky IS 12a „Obec“ a IS 12b „Konec obce“, když byla neznámému řidiči automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0011, naměřena rychlost jízdy 77 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h byla naměřena skutečná rychlost jízdy 74 km/h. Tím porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu,

- dne 30. 9. 2015 v 18:58 hod. na pozemní komunikaci v obci Choustníkovo Hradiště, na silnici I/37, směr Trutnov, okr. Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky IS 12a „Obec“ a IS 12b „Konec obce“, když byla neznámému řidiči automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0007, naměřena rychlost jízdy 65 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h byla naměřena skutečná rychlost jízdy 62 km/h. Tím porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu,

- dne 30. 9. 2015 v 19:09 hod. na pozemní komunikaci v obci Choustníkovo Hradiště, na silnici I/37, směr Jaroměř, okr. Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky IS 12a „Obec“ a IS 12b „Konec obce“, když byla neznámému řidiči automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0007, naměřena rychlost jízdy 82 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h byla naměřena skutečná rychlost jízdy 79 km/h. Tím porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu.

II. Obsah žaloby

3. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí, navrhl jeho zrušení, jakož i zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně

a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Žalobní námitky soustředil do následujících desíti bodů.

4. V prvním z nich namítl porušení ustanovení § 125h zákona o silničním provozu. Správní orgány nesprávně posoudily předmětná delikttní jednání jako jednotlivé skutky, ačkoliv všechny tvoří jeden pokračující správní delikt. Žalobce dále uvedl, že alternativně se mohlo jednat o dva pokračující správní delikty, přičemž první by byl tvořen přestupky ze dne 30. 9. 2015, které se odehrály v rozmezí 13 minut stejným způsobem a z téhož dne druhý přestupek, který se stal v 9:59 hod. Toto kvalifikační pochybení správního orgánu I. stupně vedlo k tomu, že žalobce byl vyzván k uhrazení pokuty za všechny čtyři správní delikty zvlášť, ačkoliv měl být vyzván nejvýše dvakrát.
5. Druhý ze žalobních bodů obsahoval námitku, že správní orgán postupoval v rozporu s ustanovením § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu. Měl provést společné řízení o všech správních deliktech, o kterých se dozvěděl dříve, než došlo k prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí ve věci. Z tohoto důvodu považoval žalobce rozhodnutí správního orgánu I. stupně za nezákonné, jelikož ten přistoupil k vydání rozhodnutí, aniž by zohlednil správní delikt, kterého se žalobce měl dopustit dne 27. 7. 2016.
6. Žalobce ve třetím bodu žaloby rovněž konstatoval, že mu je známo, že žalovaný konstantně v odvolacím řízení zrušuje napadená rozhodnutí, pokud správní orgán neprovedl při dokazování mimo ústní jednání všechny důkazy, které užije při rozhodování, případně se přezkoumatelně nevypořádá se všemi znaky skutkové podstaty správního deliktu. Žalobce uvedl, že k této otázce podal žádost o informace žalovanému a že po jejich získání je předloží při soudním jednání. Za zásadní považuje žalobce otázku, zda se skutečně vytvořila rozhodovací praxe správního orgánu. Pokud ano, měl žalovaný rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušit, jelikož ten neprovedl jako důkaz všechny podklady rozhodnutí. Žalobce taktéž uvedl, že údajně zavedenou praxí správního orgánu je i to, že v případě souběhu správních deliktů je vždy uložena pokuta na samé spodní hranici zákonné sazby. Žalobci byla ale uložena pokuta o 1 000 Kč vyšší, než minimální. I v tomto směru podal žalovanému žádost o informace, které případně navrhně provést jako důkaz při soudním jednání. Žalobce v závěru poukázal na to, že šablonovitá rozhodnutí správního orgánu nelze považovat za přezkoumatelná.
7. V další námitce žalobce namítl, že ho správní orgán zkrátil na jeho právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Sdělil mu, že má právo vyjádřit se k podkladům pouze osobně v kanceláři oprávněné úřední osoby, v primárně přesně určeném termínu. Žalobce pro toto omezení práva neshledává žádnou zákonnou oporu. Je toho názoru, že správní orgán nedbal zásady enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí, když mu závazně určil, jakým způsobem má realizovat své právo dle ustanovení § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Zmocněnec žalobce, s ohledem na své pracovní vytížení, pak na realizaci tohoto práva rezignoval, jelikož se skutečně domníval, že tak lze učinit v tomto případě pouze a jedině osobně.
8. Dalším pochybením, nazvaným „*Automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy*“ vytýkal žalobce správnímu orgánu, že dostatečně neodůvodnil svůj závěr o tom, že zařízení, prostřednictvím něhož byl zjištěn údajný správní delikt, je tzv. automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy, ve smyslu ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Správní orgán taktéž nesdělil, jaké znaky musí zařízení vykazovat, aby se jednalo o automatizovaný prostředek používaný

bez obsluhy, a neprovedl srovnání, zda znaky použitého zařízení odpovídají těmto znakům. Žalobce uvedl, že žalovaný odkázal na stanovisko Ministerstva dopravy, které ale nebylo obsahem správního spisu a rovněž nebylo provedeno jako důkaz a poukázal na to, že ani další listiny (např. veřejnoprávní smlouva a souhlas Policie České republiky s měřením rychlosti) nebyly jako důkaz provedeny. Žalobce rovněž namítl, že nebylo prokázáno, že strážníci obecní policie, kteří prováděli měření rychlosti, měli písemné zmocnění od dané obce ve smyslu zákona o obecní policii. Záznam o měření je tak nepoužitelným důkazem dle ustanovení § 51 správního řádu, neboť lze s ohledem na zásadu *in dubio pro reo* předpokládat, že tato zákonná podmínka nebyla splněna. Žalobce také uvedl, že se správní orgán nezaobíral jednou z podmínek ustanovení § 79a zákona silničního provozu, zda měření v těchto úsecích zvyšuje bezpečnost provozu na pozemních komunikacích.

9. V šestém žalobním bodu vytýkal žalobce správnímu orgánu, že měl nepřesně označit místa spáchání údajných správních deliktů ve výroku rozhodnutí. Žalobce na základě tohoto popisu skutku místa ohledal a spolu s informacemi obsaženými v územním plánu zjistil, že dopravní značky označující začátek a konec obcí Vlčkovice v Podkrkonoší i Choustníkovo Hradiště, jsou umístěny ještě mimo zastavěné území ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. d) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“). Správní orgán měl tedy pochybit v tom, že neprovedl dokazování, které by potvrdilo, že celé měřené úseky probíhaly zastavěným územím obce ve smyslu stavebního zákona, např. doložením kopií územních plánů. Totéž se týká umístění dopravních značení na začátku a konci obcí. Dále správní orgán ve výroci rozhodnutí označil úseky údajného spáchání přestupků v délce cca 1 km, což shledal žalobce taktéž nedostatečně určitým mj. z důvodu, že v průběhu jízdy těmito úseky mohlo dojít k opakovanému překročení rychlosti. Tyto vady způsobily nepřezkoumatelnost rozhodnutí.
10. Žalobce v dalším bodu žaloby nesouhlasil s odůvodněním jemu uložené pokuty v rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalobce shledal napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Žalobce namítl, že uložená pokuta je nezákonná, jelikož všechna překročení rychlosti se pohybují maximálně okolo středu skutkové podstaty přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, nemůže se tedy jednat dle žalobce o přitěžující okolnost. Nezákonnost pak spatřoval hlavně v tom, že správní orgán v rozporu se zákazem dvojího přičítání hodnotil jako přitěžující okolnost právě to, jaká rychlost mu byla naměřena. V rámci této námitky bylo také žalobcem namítáno, že se ze strany správního orgánu jedná o mechanicky psaná rozhodnutí postrádající tvůrčí a myšlenkovou činnost. Všechna rozhodnutí jsou v podstatě, až na údaje o datu a místě spáchání správního deliktu a osobní údaje, totožná.
11. Další ze žalobních bodů obsahoval námitku, že nebylo provedeno ústní jednání či dokazování mimo ústní jednání za osobní účasti žalobce. Ten je přesvědčen, že takový postup ho krátil na jeho právu dle čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c. Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobce měl právo na to, aby věc byla projednána za přítomnosti jeho a jeho obhájce a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům (uplatnění zásady bezprostřednosti). Toto pochybení shledal zásadním, jelikož provozovatel vozidla, který nese objektivní odpovědnost, nemůže předkládat žádná skutková tvrzení, neboť na místě

spáchání přestupku zpravidla osobně nebyl, a tedy může vycházet toliko z prováděných důkazů.

12. Žalobcem byla namítána i protiústavnost ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, kdy shledal, že fakticky absolutní odpovědností provozovatele vozidla za dodržení povinnosti řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích při užití jeho vozidla v silničním provozu dochází k porušení základních práv provozovatele vozidla.
13. V posledním žalobním bodu byla orgánům veřejné správy vytýkána tři pochybení. Konkrétně, že žalobci nebyla včas poskytnuta informace o osobě, která bude rozhodovat o jeho odvolání proti prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí. Dále žalobce namítal, že z fotografií z měření není patrné, kde přesně bylo měření provedeno, když není uvedeno najisto, že fotodokumentace skutečně pochází z obcí Vlčkovice v Podkrkonoší a Choustníkovo Hradiště. Závěrem uvedl, že údaje na snímcích mají nulovou vypovídající hodnotu, když ty do nich mohly být přidány až dodatečně.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

14. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě v plné míře odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a zopakoval skutkový stav případu. Žalovaný rovněž podotkl, že správní řád předpokládá možnost rozhodovat meritorně bez nařízení ústního jednání. To se nařídí pouze v případech, kdy to stanoví zákon a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné. Žalobce byl o postupu řádně informován a mohl uplatnit své právo i ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu. Žalovaný rovněž konstatoval, že vzhledem k předmětnému přestupku byla uložena pokuta (v dolní polovině zákonného rozpětí předmětného přestupku) zcela odpovídající.
15. Žalovaný znovu upozornil na listiny a podklady rozhodnutí, z nichž při rozhodování vycházel. Poznamenal, že ve správním spisu i na veřejně dostupných internetových portálech se nalézají i dokumenty, které dle jeho názoru vyvrací námitky žalobce, že soukromoprávní subjekt mohl do chodu měřicího zařízení zasahovat. V závěru konstatoval, že vlastní měření probíhá bez zásahu lidského činitele, je zcela automatické a nevyžaduje trvalou obsluhu. Zařízení je každoročně ověřováno a má veškerá potřebná povolení.
16. Závěrem žalovaný uvedl, že veškeré námitky mohl žalobce uplatnit již v rámci odvolacího řízení. Namísto toho uvedl pouze tolik, že napadá rozhodnutí v plném rozsahu a uplatnil pouze námitku absence ústního jednání, jehož se chtěl účastnit, a námitku neoprávněnosti zahájení řízení o správním deliktu namísto řešení přestupku s konkrétním viníkem. Další námitky žalobce neuplatnil a účelově je přesunul až do žaloby. Žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Jednání před krajským soudem

17. K jednání soudu dne 27. 11. 2018 se účastníci nedostavili, strana žalující bez omluvy, žalovaný svoji neúčast omluvil. Protože předvolání k jednání bylo oběma stranám řádně doručeno, nebránila žádná zákonná překážka v projednání věci v jejich nepřítomnosti.
18. Po zahájení jednání byl přečten obsah žaloby, napadeného rozhodnutí žalovaného a vyjádření žalovaného k žalobě.

19. Při jednání krajský soud provedl důkaz obsahem návodu k použití rychloměru SYDO Traffic Velocity od jeho výrobce společnosti GEMOS CZ, spol. s r. o., včetně certifikátu o schválení typu měřidla daného silničního rychloměru, vyhotoveného Českým metrologickým institutem dne 2. 2. 2012, obsahem stanoviska Ministerstva dopravy ze dne 29. 5. 2013, a smlouvou o nájmu zařízení a poskytování služeb uzavřenou mezi společnostmi GEMOS CZ, spol. s r. o. a městem Dvůr Králové nad Labem ze dne 2. 12. 2013 včetně příloh.
20. Dále provedl krajský soud důkaz níže označenými částmi správního spisu, když přečetl obsah:
- č. l. 9 – žádost o prověrku pobytu D. P.,
 - č. l. 11 – odpověď Obvodního ředitelství policie Praha 1,
 - č. l. 15 – úřední záznam,
 - č. l. 21 – ručně psané podání vysvětlení panem D. P.,
 - č. l. 34 – odpověď Krajského ředitelství Policie Královéhradeckého kraje,
 - č. l. 35 – sdělení Ministerstva vnitra,
 - č. l. 55 – ověřovací list Českého metrologického institutu z 21. 5. 2015, č. 8012-OL-70141-15,
 - č. l. 56 – veřejno-právní smlouva mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Vlčkovice v Podkrkonoší ze dne 25. 6. 2013,
 - č. l. 57 – výpis z usnesení města Dvůr Králové nad Labem ze dne 6. 6. 2013 a výpis z usnesení zastupitelstva obce Vlčkovice v Podkrkonoší ze dne 29. 5. 2013,
 - č. l. 58 – rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 11. 7. 2013,
 - č. l. 59 – ověřovací list Českého metrologického institutu z 16. 3. 2015, č. 8012-OL-70076-15,
 - č. l. 60 – veřejnoprávní smlouva mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Choustníkovo hradiště ze dne 12. 6. 2013,
 - č. l. 61 – výpis z usnesení města Dvůr Králové nad Labem ze dne 6. 6. 2013 a výpis z usnesení zastupitelstva obce Choustníkovo Hradiště ze dne 7. 6. 2013,
 - č. l. 62 – rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 3. 7. 2013,
 - č. l. 63-66 – vyjádření Policie ČR, územní odbor Trutnov k návrhu úseků pozemních komunikací, vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel ze dne 31. 12. 2014 včetně přílohy 1 – lokality pro nasazení represivního kamerového systému, včetně doplnění ze dne 25. 2. 2015 a včetně úseků měření v obci Vlčkovice v Podkrkonoší.
21. Poté již krajský soud přistoupil k rozhodnutí ve věci.

V. Skutkové a právní závěry krajského soudu

22. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době

rozhodování žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

A. Skutkový stav věci

23. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně obdržel dne 26. 11. 2015 od Městské policie města Dvůr Králové nad Labem oznámení o přestupku v dopravě (automatizované měření), k němuž došlo dne 30. 9. 2015 v 9:59 hod. na pozemní komunikaci v obci Choustníkovo Hradiště, na silnici I/37, směr Jaroměř, okr. Trutnov, při řízení vozidla tovární značky Škoda Octavia, registrační značky x, kdy řidič vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, přičemž mu byla automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0007, naměřena rychlost jízdy 80 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h byla tedy naměřena nejnižší skutečná rychlost jízdy 77 km/h, čímž řidič vozidla porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu. Vzhledem k tomu, že nebyl zjištěn řidič vozidla, zaslal správní orgán dne 4. 1. 2016 žalobci, coby provozovateli vozidla, výzvu podle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Zmocněnec žalobce (společnost ODVOZ VOZU s. r. o., IČ: 03724026) dne 19. 1. 2016 v reakci na výzvu uvedl, že vozidlo v předmětný čas řídil L. H. N., nar. ..., trvale bytem 58 D. B. P., H. P., V., doručovací adresa A. 362/11, P. – V., zaměstnanec společnosti ODVOZ VOZU s. r. o., který si přebírá poštu na adrese sídla společnosti. Správní orgán I. stupně dne 25. 1. 2016 předvolal označenou osobu řidiče k podání vysvětlení dle ustanovení § 60 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Zásilka však byla po úložní době vrácena odesílateli s tím, že adresát na uvedené adrese nemá schránku. Správní orgán následně dne 31. 5. 2016 zaslal výzvu k podání vysvětlení i na trvalou adresu označeného řidiče, ale zásilka se rovněž vrátila zpět. Poté byl vložen do správního spisu přípis Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje, odboru cizinecké policie ze dne 11. 1. 2016. V něm bylo uvedeno, že L. H. N. neprochází evidencí a jako cizinec v minulosti nepobýval na území České republiky, ani o pobyt na jejím území nežádal. Jako občan České republiky rovněž osoba nebyla v evidencích nalezena. Správní orgán založil do správního spisu i přípis Ministerstva vnitra České republiky s potvrzením těchto informací a doplněním, že osoba neprochází ani Cizineckým informačním systémem. Protože správní orgán do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení přestupkového řízení proti určité osobě, úkonem ze dne 4. 8. 2016 přestupkovou věc v souladu s ustanovením § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil.
24. Správní orgán I. stupně následně obdržel dne 26. 11. 2015 od Městské policie města Dvůr Králové nad Labem oznámení o přestupku v dopravě (automatizované měření), k němuž došlo dne 30. 9. 2015 ve 18:56 hod. na pozemní komunikaci v obci Vlčkovice v Podkrkonoší, na silnici II/307 směr Choustníkovo Hradiště, okr. Trutnov, při řízení vozidla tovární značky Škoda Octavia, registrační značky x, kdy řidič vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, přičemž mu byla automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0011, naměřena rychlost jízdy 77 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h byla tedy naměřena nejnižší skutečná rychlost jízdy 74 km/h, čímž řidič porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o

silničním provozu a dopustil se přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu. Vzhledem k tomu, že nebyl zjištěn řidič vozidla, zaslal správní orgán dne 17. 12. 2015 žalobci, coby provozovateli vozidla, výzvu podle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Zmocněnec žalobce (společnost ODVOZ VOZU s. r. o., IČ: 03724026) dne 31. 12. 2015 v reakci na výzvu uvedl, že vozidlo v předmětný čas řídil D. P. nar. ..., bytem O. 41, P. 7. Správní orgán I. stupně dne 5. 1. 2016 předvolal označenou osobu řidiče k podání vysvětlení dle ustanovení § 60 o přestupcích. Zásilka však byla po úložní době vrácena odesílateli s tím, že adresát je na uvedené adrese neznámý. Správní orgán rovněž požádal Obvodní ředitelství policie Praha 1 o prověrku pobytu D. P.. V odpovědi bylo uvedeno, že dne 15. 6. 2016 bylo provedeno požadované šetření ohledně pobytu D. P., přičemž bylo zjištěno, že D. P. na uvedené adrese O. 41, P. 7, už pět let nebydlí. Dalším šetřením bylo zjištěno, že adresou, na které by se měl zdržovat, je adresa Z. 483/14, P. 8, B. Obvodnímu ředitelství policie Prahy 1 se podařilo zjistit telefonní kontakt na uvedenou osobu. Správní orgán I. stupně poté dne 20. 6. 2016 zaslal výzvu k podání vysvětlení D. P. na adresu Z. 483/14, P. 8, B. Zásilka se vrátila s tím, že adresát je na uvedené adrese neznámý. Správní orgán I. stupně kontaktoval D. P. na zjištěném telefonním čísle a vysvětlil mu, že je opakovaně uváděn jako řidič v 16 případech vedených u Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem. D. P. byl požádán o sdělení jeho pobytu, kam by mu mohlo být řádně doručováno. Ten uvedl, že to není poprvé, co byl takto označen, že společnost ODVOZ VOZU s. r. o., nezná, neví, proč je uváděn jako řidič a že zvažuje podání trestního oznámení. Trvalé bydliště má na adrese O. čp. 41, ale nezdržuje se tam. Nikdy také nebydlel v ulici Z. 483/14. Sdělil, že se zdržuje na různých adresách u známých a je kontaktní pouze na tomto telefonním čísle nebo na e-mailu. Bylo domluveno, že na e-mail, který telefonicky sdělil, mu bude zaslána výzva k podání vysvětlení. Následně D. P. v přípisu, který správnímu orgánu došel dne 25. 7. 2016, znovu prohlásil, že ve všech uvedených případech (včetně tohoto případu) nebyl řidičem vozidel, provozovatele vozidel nezná a stejně tak nezná ani společnost ODVOZ VOZU s. r. o. Dne 19. 7. 2016 pak zaslal správní orgán výzvu k podání vysvětlení označené osobě řidiče i na adresu Holečkova č. p. 219/121 do společnosti DOBRÝ SERVIS s.r.o., jelikož je D. P. jejím jednatelem, bez odpovědi. Protože správní orgán do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení přestupkového řízení proti určité osobě, úkonem ze dne 4. 8. 2016 přestupkovou věc v souladu s ustanovením § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil.

25. Správní orgán I. stupně obdržel dále dne 26. 11. 2015 od Městské policie města Dvůr Králové nad Labem oznámení o přestupku v dopravě (automatizované měření), k němuž došlo dne 30. 9. 2015 v 18:58 hod. na pozemní komunikaci v obci Choustníkovo Hradiště, na silnici I/37, směr Trutnov, okr. Trutnov, při řízení vozidla tovární značky Škoda Octavia, registrační značky x, kdy řidič vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, přičemž mu byla automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0007, naměřena rychlost jízdy 65 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h byla tedy naměřena nejnižší skutečná rychlost jízdy 62 km/h, čímž řidič porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Vzhledem k tomu, že nebyl zjištěn řidič vozidla, zaslal správní orgán dne 16. 12. 2015 žalobci, coby provozovateli vozidla, výzvu podle ustanovení § 125h odst. 1

zákona o silničním provozu. Zmocněnec žalobce (společnost ODVOZ VOZU s. r. o., IČ: 03724026) dne 31. 12. 2015 v reakci na výzvu provozovateli vozidla uvedl, že vozidlo v předmětný čas řídil L. H. N., nar. ..., trvale bytem 58 D. B. P., H. P., V., doručovací adresa A. 362/11, P. – V. Správní orgán I. stupně dne 5. 1. 2016 předvolal označenou osobu řidiče k podání vysvětlení dle ustanovení § 60 zákona o přestupcích. Zásilka však byla po úložní době vrácena odesílateli s tím, že adresát na uvedené adrese nemá schránku. Správní orgán dne 16. 3. 2016 zaslal výzvu k podání vysvětlení i na trvalou adresu označeného řidiče. Zásilka se opět vrátila zpět. Z důvodů uvedených v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kdy správní orgán do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, úkonem ze dne 4. 8. 2016 přestupkovou věc v souladu s ustanovením § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil.

26. Správní orgán I. stupně obdržel dne 26. 11. 2015 od Městské policie města Dvůr Králové nad Labem oznámení o přestupku v dopravě (automatizované měření), k němuž došlo dne 30. 9. 2015 v 19:09 hod. na pozemní komunikaci v obci Choustníkovo Hradiště, na silnici I/37, směr Jaroměř, okr. Trutnov, při řízení vozidla tovární značky Škoda Octavia, registrační značky x, kdy řidič vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, přičemž mu byla automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0007, naměřena rychlost jízdy 82 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h byla tedy naměřena nejnižší skutečná rychlost jízdy 79 km/h, čímž řidič porušil ustanovení § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu. Vzhledem k tomu, že nebyl zjištěn řidič vozidla, zaslal správní orgán dne 4. 1. 2016 žalobci, coby provozovateli vozidla, výzvu podle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Zmocněnec žalobce (společnost ODVOZ VOZU s. r. o., IČ: 03724026) poté, dne 18. 1. 2016 zaslal reakci na výzvu provozovateli vozidla, v níž uvedl, že vozidlo v předmětný čas řídil L. H. N., nar. ..., trvale bytem 58 D. B. P., H. P., V., doručovací adresa A. 362/11, P. – V. Správní orgán I. stupně dne 25. 1. 2016 předvolal označenou osobu řidiče k podání vysvětlení dle ustanovení § 60 zákona o přestupcích. Zásilka však byla po úložní době vrácena odesílateli s tím, že adresát na uvedené adrese nemá schránku. Správní orgán dne 31. 5. 2016 zaslal výzvu k podání vysvětlení i na trvalou adresu označeného řidiče. Tato zásilka se znovu vrátila zpět. Správní orgán tak do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, proto dne 4. 8. 2016 přestupkovou věc v souladu s ustanovením § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil.
27. Dne 4. 8. 2016 vydal správní orgán I. stupně usnesení, č. j. ODP/69154-2016/hrk 44935-2015/hrk/11, jímž řízení o všech čtyřech správních deliktech žalobce spojil. Toto usnesení nabylo právní moci téhož dne.
28. Následně byl žalobce vyrozuměn o zahájení správního řízení a o provedení důkazů mimo ústní jednání dle ustanovení § 51 odst. 2 správního řádu, které se mělo uskutečnit dne 24. 8. 2016, zároveň byl poučen o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí v souladu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu. Uvedené vyrozumění bylo doručeno do datové schránky zmocněnce žalobce dne 4. 8. 2016.

29. Dne 24. 8. 2016 provedl správní orgán I. stupně důkaz listinami, o čemž sepsal protokol. Z něho rovněž vyplývá, že žalobce možnosti seznámit se se spisovým materiálem nevyužil.
30. Dne 7. 9. 2016 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí č. j. ODP/79329-2016/hrk 44935-2015/hrk/16, jímž rozhodl o spáchání správního deliktu žalobcem a uložil mu pokutu ve výši 3 500 Kč, jakož i povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, jímž napadl rozhodnutí „v plném rozsahu“ a dále uváděl, že ve věci nebylo nařízeno ústní jednání a že správní orgán neměl zahajovat řízení o správním deliktu s provozovatelem vozidla, ale měl zahájit řízení o přestupku s osobou řidiče.
31. O odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím.

B. Právní závěry

32. Pokud jde o právní posouzení věci, považuje na tomto místě krajský soud za vhodné připomenout vzhledem ke způsobu formulace žalobních bodů, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně podání obsahujících námitky vymykající se rozumnému náhledu na věc, až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).
33. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry. Proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13) případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, odstavec 4. odůvodnění, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10, odstavec 5. odůvodnění, usnesení ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 515/09, odstavec 6. odůvodnění, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, atd.). Tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval, že: *„není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží*

tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 - 50, bod 17, dostupné /stejně jako všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl, že: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

34. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: „...*přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námítka, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na nález Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.*“
35. Krajský soud k tomu poté předesílá, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 - 47).

36. Dále k jednotlivým žalobním bodům:

I. Porušení § 125h silničního zákona

37. V první žalobní námitce bylo žalobcem namítáno porušení ustanovení § 125h zákona o silničním provozu.
38. Krajský soud uvádí, že definice pokračujícího správního deliktu vychází analogicky z ustanovení § 116 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů. Pokračováním ve správním deliktu se rozumí takové jednání, jehož jednotlivé dílčí útoky vedené jednotným záměrem naplňují, byť i v souhrnu, skutkovou podstatu stejného správního deliktu, jsou spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení, blízkou souvislostí časovou a souvislostí v předmětu útoku. Pokud jde o první z výše zmíněných znaků, tj. jednota záměru, lze ho interpretovat tak, že jednotlivé útoky jsou po subjektivní stránce spojeny jedním a týmž záměrem v tom smyslu, že pachatel již od počátku zamýšlí alespoň v nejhrubších rysech i další útoky a po objektivní stránce se tyto jednotlivé útoky jeví jako postupné realizování tohoto jediného záměru (viz obdobně ŠÁMAL, P. et al.: *Trestní zákoník*. Vyd. 2. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 1290. ISBN 978-80-7400-428-5.). Nutno konstatovat, že u provozovatele vozidla (žalobce) v tomto případě znak záměru absentuje, a to i s ohledem na stanovení jeho objektivní odpovědnosti za to, že zajistí, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Navíc i jakýkoliv případný jednotný záměr – tzv. subjektivní souvislost, vyvrací v tomto případě i samotné znění žaloby, jejíž argumentace směřuje mimo jiné právě i proti samotnému spáchání jak přestupku, tak potažmo správního deliktu.
39. V daném případě pak není sporu o tom, že žalobci byl uložen trest za všechny spojené delikty, z nichž ve třech případech šlo o překročení rychlosti v obci o více než 20 km/h, ve střední hranici sankčního rozmezí závažnějšího z přestupkových jednání, daného zákonem o silničním provozu. Při uložení trestu (výše pokuty) tedy nedošlo k porušení absorpční zásady, což ostatně žalobce ani nenamítal. Lze dodat, že žalobcem zmíněné rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 30. 7. 2014, č. j. 30 A 38/2014-45, se týkalo zcela jiné skutkové situace, zejména zcela absentovala výzva dle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Jeho závěry tedy nejsou na posuzovanou věc přílehlavé. Krajský soud neshledal tuto žalobní námitku důvodnou.

II. Společné řízení

40. V této námitce žalovaný poukázal na skutečnost, že dle jeho názoru mělo být správním orgánem I. stupně vedeno společné řízení o všech správních deliktech, o kterých se správní orgán dozvěděl dříve, než došlo k vydání rozhodnutí prvního stupně.
41. Žalobce tuto skutečnost zmínil pouze obecně ve vztahu k deliktnímu jednání spáchanému dne 27. 7. 2016, aniž by však uvedl k řízení o tomto deliktu cokoli bližšího, přičemž k žalobě přiložil pouze přední stranu fotokopie výzvy žalobci, jakožto provozovateli, ze dne 14. 10. 2016, dle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Krajský soud přesto přezkoumal tvrzení žalobce, že: „*správní orgán prokazatelně věděl o obvinění žalobce ze správního deliktu dle § 125f zákona o silničním provozu, kterého se měl dopustit dne 27. 7. 2016, již dne 27. 8. 2016. Rozhodnutí prvního stupně však bylo vydáno až dne 8. 9. 2016.*“
42. Ustanovení § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu ve znění do 30. 6. 2017, na něž žalobce odkazoval, uvádělo, že: „*Dopustil-li se provozovatel vozidla více správních deliktů podle § 125f, o kterých je příslušný vést řízení též obecní úřad obce s rozšířenou působností,*

vede se o těchto deliktech společně řízení.“ Krajský soud pro úplnost připomíná, že správní delikt provozovatele vozidla podle § 125f je projednán pouze, pokud správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.

43. V předmětné věci k zahájení řízení o správním deliktu ohledně deliktního jednání ze dne 27. 7. 2016 podle § 125f do doby vydání prvoinstančního rozhodnutí ohledně 4 správních deliktů žalobce nedošlo, jelikož správní orgán až po jeho vydání (8. 9. 2016) zahájil řízení o správním deliktu ohledně deliktního jednání ze dne 27. 7. 2016 (14. 10. 2016), kdy, jak správně uvedl žalobce, zaslal žalobci výzvu podle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu a nabádal ho, aby sdělil všechny indicie k nalezení možného řidiče. Je tedy zcela zřetelné, že v daný moment neměl správní orgán zákonnou povinnost řízení o přestupku spojovat s řízením ohledně správních deliktů, spojení předmětných věcí by mohlo nastat až v případě, kdy by byly splněny náležitosti podle §125f, jak bylo uvedeno výše.
44. Žalobcem požadované projednání správních deliktů spáchaných dne 30. 9. 2015 a deliktního jednání ze dne 27. 7. 2016 ve společném řízení tedy vůbec nepřicházelo v úvahu, neboť řízení o něm nebylo ve smyslu § 125f zákona o silničním provozu ani zahájeno, natož aby pak bylo projednáváno.
45. Krajskému soudu je přitom známo, že zástupce žalobce v obdobných případech vystupuje systematicky a vytrvale, je tedy zmocněncem s praktickými zkušenostmi ze správních řízení o správních deliktech na úseku dopravy. Proto by takto zkušenému právnímu zástupci měl být zákonný postup správních orgánů v této oblasti znám.

III. Rozhodovací praxe

46. Žalobce označil rozhodnutí žalovaného rovněž za překvapivé, neboť žalovaný konstantně v odvolacím řízení zrušuje napadená rozhodnutí, pokud správní orgán neprovedl při dokazování mimo ústní jednání všechny důkazy, které užije při rozhodování. Žalobce avizoval, že k této otázce předloží důkaz při jednání, k soudnímu jednání se však nedostavil.
47. Žalobce též namítl, že rozhodnutí správního orgánu jsou šablonovitá a nelze je tak považovat za přezkoumatelná. Jelikož stejnou námitku obsahoval i sedmý bod žaloby, nazvaný „*pokuta*“, krajský soud v tomto odkazuje na jeho vypořádání níže. Stejně tak se v části rozsudku nazvané „*pokuta*“ krajský soud vypořádá s dalšími námitkami žalobce ohledně jemu uložené pokuty.
48. K otázce neprovedení důkazů správním orgánem mimo ústní jednání uvádí krajský soud následující. Pokud jde o listiny založené ve správním spisu, krajský soud ověřil, že na č. l. 71 správního spisu je založen protokol o provedení důkazů mimo ústní jednání podle ustanovení § 18 odst. 1 správního řádu, v němž správní orgán uvedl, že provedl důkazy předložením oznámení o přestupku v dopravě na č. l. 1 správního spisu včetně přiložené fotografické dokumentace správního spisu a popsal, co z těchto důkazů zjistil. Dále provedl správní orgán důkazy předložením dalších oznámení o přestupku v dopravě, na č. l. 26, 37 a 46 správního spisu, vždy spolu s příslušnou fotodokumentací.

Správní orgán také vyhodnotil důkazy založené ve správním spisu na č. 1. 3 (karta osobního motorového vozidla r. z. x).

49. K této problematice je třeba předně připomenout znění ustanovení § 51 odst. 2 věty první správního řádu: „*O provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení.*“ O dokazování spolu s poučením o možnosti vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí ve lhůtě 5 dnů ode dne provedení dokazování byl žalobce prostřednictvím svého zástupce před vydáním prvostupňového rozhodnutí vyrozuměn (písemností ze dne 4. 8. 2016), on ani jeho zástupce se ke správnímu orgánu nedostavili a svého práva vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí nevyužili.
50. Ustanovení § 18 odst. 1 správního řádu zní: „*O ústním jednání (§ 49) a o ústním podání, výsledku svědka, výsledku znalce, provedení důkazu listinou a ohledání, pokud jsou prováděny mimo ústní jednání, jakož i o jiných úkonech souvisejících s řízením v dané věci, při nichž dochází ke styku s účastníky řízení, se sepisuje protokol. Kromě protokolu lze též pořádit obrazový nebo zvukový záznam.*“
51. Ustanovení § 53 odst. 6 správního řádu zní: „*O provedení důkazu listinou se učiní záznam do spisu. Za přítomnosti účastníků nebo zúčastněných osob, anebo účastní-li se úkonu veřejnost, se důkaz listinou provede tak, že se listina přečte nebo sdělí její obsah.*“
52. Citovaná ustanovení tak nastolují otázku, jakou formou má být ve správním spisu zaznamenáno provedení důkazu listinou mimo jednání, zda se tak má stát formou protokolu nebo záznamu. Dle krajského soudu není nutné trvat na formě protokolu, neboť tím by se ustanovení § 53 odst. 6 věty první správního řádu stalo obsoletním a bylo by třeba je považovat za legislativní chybu. Toto ustanovení naopak má svůj smysl, neboť pamatuje na situace, kdy správní orgán provádí dokazování mimo jednání bez přítomnosti jakékoliv další osoby a jde o provedení důkazu listinou. Za takové situace postrádá smysl tento úkon formalizovat protokolem a správní orgán o provedení důkazu listinou mimo jednání učiní pouze záznam, jak mu ukládá ustanovení § 53 odst. 6 správního řádu. Důkaz je pak proveden tak, že se oprávněná úřední osoba seznámí s obsahem listiny. Logickou návaznost pak má druhá věta ustanovení § 53 odst. 6 správního řádu, dle které v případě přítomnosti dalších osob při provádění důkazu listinou se listina přečte nebo se sdělí její obsah.
53. Navazující otázkou je otázka obsahu záznamu o provedení důkazu listinou. Zatímco ustanovení § 18 odst. 2 a 3 správního řádu podrobně uvádějí náležitosti protokolu, náležitosti záznamu zákon neuvádí. Není třeba při dokazování listinami mimo jednání v nepřítomnosti dalších osob tyto listiny číst (což vyplývá již z důvodů uvedených v předchozím odstavci), není třeba popisovat vše, co bylo dokazováním zjištěno, jaké závěry z něho vyplynuly, ani uvádět úvahy správního orgánu. Takové náležitosti správní řád nepožaduje ani k protokolu, ani u záznamu. Rovněž lze uvést, že ani v civilním a správním soudnictví nejsou na protokolaci kladeny takové nároky, pouze se uvede seznam listin provedených k důkazu s uvedením jejich čísla listu. Popis provedených důkazů, co jimi bylo zjištěno, jaké závěry z dokazování vyplynuly a jakými úvahami se správní orgán řídil, to vše má své místo až v samotném rozhodnutí správního orgánu.
54. Přestože má krajský soud za to, že listinné důkazy založené ve správním spisu a zmíněné, resp. hodnocené, v odůvodnění předmětných správních rozhodnutí tak v průběhu správního řízení provedeny byly (byť ne všechny z nich z formálního hlediska

procesně správným způsobem, když je správní orgán nejmenoval v protokolu ze dne 24. 8. 2016 o provedení důkazů mimo ústní jednání, ani o nich neprovedl záznam), v řízení před soudem dokazování těmito listinami zopakoval (viz protokol o jednání před soudem ze dne 27. 11. 2018).

55. K této otázce lze poukázat i na závěry rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 62 Ca 42/2007-337, na něž zdejší krajský soud odkazuje a s nimiž se ztotožňuje: „Na základě obsahu správního spisu soud přisvědčuje žalobcově tvrzení, že o provádění důkazů listinou nebyl učiněn záznam do spisu podle § 53 odst. 6 věty první správního řádu. Ve spise jsou založeny toliko listiny, jimiž byl proveden důkaz, nikoli formální záznam o provedení důkazů těmito listinami. Jde tedy o porušení ustanovení o řízení před správním orgánem (§ 53 odst. 6 správního řádu), nicméně charakter tohoto pochybení sám o sobě neatakuje zákonnost napadeného rozhodnutí; jiná procesní pochybení, v jejichž souhrnu by k takovému ataku zákonnosti mohlo dojít, přitom soud nezjistil. I v případě, že by žalovaný o provádění důkazů listinami pořídil záznam, důkazní situace by se nijak nezměnila, tj. žalovaný by vycházel z týchž důkazů, z jakých vycházel, podklad rozhodnutí by byl materiálně týž, v napadeném rozhodnutí by bylo obsaženo totéž odůvodnění. Z odůvodnění rozhodnutí vydaných v obou stupních správního řízení vyplývá, že důkazy provedeny byly, žalobce přitom s nimi byl poté, kdy se staly součástí správního spisu, seznámen.“ Z uvedeného plyne, že i v případě, že není učiněn záznam o provádění důkazu listinou, nemělo by to samo o sobě vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Rovněž je podstatné, že žalobci byla v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu dána možnost seznámit se a vyjádřit se ke všem podkladům rozhodnutí, ze kterých správní orgán vycházel. Tohoto práva však nevyužil.

56. Žalobce dále namítl, že bylo rozhodováno v rozporu se zákazem libovůle, když žalovaný za této situace nezrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ačkoliv tento orgán neprovedl jako důkaz všechny podklady rozhodnutí. Krajskému soudu je z dříve u zdejšího soudu projednávaných obdobných věcí (např. pod sp. zn. 30 A 124/2016, sp. zn. 30 A 126/2016 nebo sp. zn. 30 A 152/2016) známo, že žalovaný původně zastával názor, že jde o pochybení, pokud správní orgán neprovede dokazování formou detailně vypracovaného protokolu a že nestačí provedení záznamu. Jak je uvedeno již v předchozích odstavcích, vyhotovení či absence záznamu nebo protokolu o provádění důkazu listinou však nemá na zákonnost rozhodnutí vliv. Skutečnost, že žalovaný svůj předchozí nesprávný názor na tuto otázku korigoval pod vlivem judikatury, není nic neobvyklého a dokonce jde o stav žádoucí. Rovněž žalobci, resp. jeho zástupci, který zastupuje opakovaně právě ve věcech obdobných správních deliktů provozovatelů vozidel, je z věcí, ve kterých zastupoval, tento stav dobře znám a nemůže být pro něho proto ani překvapivý. Žalovanému lze pouze vytknout, že důvod změny svého postoje v této otázce v odůvodnění rozhodnutí výslovně nezmínil, nicméně tento nedostatek nezpůsobil nepřezkoumatelnost rozhodnutí, jak žalobce namítal. V daném případě nešlo o správní praxi zakládající legitimní očekávání jako ustálené, jednotné a dlouhodobé činnosti orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a kterou by byl správní orgán vázán. Za tuto ustálenou správní praxi zakládající legitimní očekávání totiž nelze považovat postup v několika případech nebo po určité období, který vybočuje ze zákonem stanovených mezí nebo je v rozporu s výkladem zákona zastávaným judikaturou. Krajský soud tak uzavírá, že ani tuto žalobní námitku důvodnou neshledal.

IV. Právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí

57. Žalobce namítal omezení svých procesních práv, když mu bylo oznámeno, že: *„Za účelem seznámení se spisovým materiálem a vyjádření k podkladům se můžete dostavit na hlavní budovu Městského úřadu, náměstí T. G. Masaryka čp. 38, odbor dopravy a silničního hospodářství, dopravní přestupky č. dveří 104, a to v uvedených dnech a úředních hodinách: Pondělí – od 08:00 do 17:00 hod., Úterý – od 08:00 do 11:30 hod., Středa – od 08:00 do 17:00 hod., Čtvrtek – od 08:00 do 11:30 hod., Pátek – od 08:00 do 11:30 hod. [...] Nedostavíte-li se ve stanovenou dobu, popř. nepověříte právního nebo jiného zástupce plnou mocí, bude bráno za to, že se tohoto práva vzdáváte a nechcete se k podkladům rozhodnutí vyjadřovat.“*
58. Nutno podotknout, že si žalobce výše citovaný pokyn správního orgánu I. stupně vykládá mylně. Správní orgán mu touto zprávou nesdělil, že pokud chce využít svého práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, je tak možno učinit pouze osobně a na výše uvedeném místě v určitém čase, ale poskytl mu možnost osobního vyjádření se ve věci. To plyne i z dalšího textu přípisu, v němž správní orgán uvedl: *„V souladu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu máte možnost před vydáním rozhodnutí se k podkladům rozhodnutí vyjádřit. Podle ustanovení § 36 správního řádu jste oprávněn navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí a vyjádřit v řízení své stanovisko. K využití práva na vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu Vám stanovuji lhůtu 5 pracovních dnů ode dne provedení důkazů mimo ústní jednání, nejpozději však do dne 31. 8. 2016 včetně.“* Z tohoto je zřetelně patrné, že správní orgán dal najevo, že lze podat i případná písemná či jiná podání, ale ta musí být správnímu orgánu doručena taktéž do určeného data (31. 8. 2016).
59. Krajský soud dále podotýká, že žalobce se mohl se všemi rozhodnými skutečnostmi (listinami) seznámit postupem dle ustanovení § 38 odst. 1 správního řádu (nahlížení do spisu) či podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu (seznámení s podklady rozhodnutí před jeho vydáním), o čemž byl správním orgánem I. stupně řádně vyrozuměn v poučení ze dne 4. 8. 2016. To, že správní orgán žalobce takto vyzval k seznámení s podklady rozhodnutí nelze považovat za omezení práv žalobce, ba naopak. V případě jakýchkoliv pochybností pak žalobci nic nebránilo v tom, aby správní orgán kontaktoval a jemu nejasnou skutečnost si ozřejmil. Dlužno dodat, že ustanovený zmocněnec žalobce je zmocněncem s praktickými zkušenostmi ze správních řízení o správních deliktech na úseku dopravy, proto mu tento postup měl být znám.

V. Automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy

60. Předně nutno zmínit, že správní orgán I. stupně svůj závěr, že se ohledně použitých rychloměrů jednalo v obou případech o automatizovaný technický prostředek bez obsluhy, opřel o důkazy založené ve správním spisu (tj. např. ověřovací list Českého metrologického institutu ze dne 21. 5. 2015, č. 8012-OL-70141-15, ověřovací list Českého metrologického institutu ze dne 16. 3. 2015, č. 8012-OL-70076-15 i z vyjádření Policie České republiky, Územního odboru Trutnov, dopravního inspektorátu, ze dne 31. 12. 2014, k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel č. j. KRP H-597-188/Čj-2014-051006, včetně ilustrativní mapy). Krajský soud je proto toho názoru, že již jen na základě těchto důkazů lze dojít ke spolehlivému závěru, že v daném případě použitý rychloměr SYDO Traffic Velocity fungoval při měření rychlosti vozidla žalobce jako automatizovaný technický prostředek bez obsluhy.
61. Pokud se jedná o pojem *„automatizovaný technický prostředek bez obsluhy“*, pak ten zakotvuje ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, podle něhož

právnícká nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích.

62. To, že v daném případě použité rychloměry typu SYDO Traffic Velocity fungovaly při měření rychlosti vozidla žalobce jako automatizované technické prostředky bez obsluhy, pak dokládá již zmíněný dokument, a to vyjádření Policie České republiky, Územního odboru Trutnov, dopravního inspektorátu, ze dne 31. 12. 2014, k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel, kde je uvedeno, že: *„Předmětem vyjádření je návrh Městské policie Dvůr Králové nad Labem na určení úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel pomocí automatizovaného měřicího zařízení. Měření je plánováno v rámci silnic I. a II. třídy v územní působnosti dopravního inspektorátu Trutnov, na úsecích uvedených v příloze tohoto vyjádření.“*
63. Skutečnost, že předmětné rychloměry naplňují shora vymezené definiční znaky automatizovaného technického prostředku bez obsluhy, je proto naprosto zřejmá. Krajský soud uzavírá, že tato námitka nemůže bez dalšího obstát.
64. Pokud jde o oprávnění strážníků Městské policie Dvůr Králové nad Labem k měření rychlosti v daných místech, krajský soud odkazuje na příslušný souhlas Policie České republiky s prováděním úsekového měření rychlosti ve smyslu ustanovení § 79a zákona o silničním provozu. Jedná se o vyjádření Policie ČR, Krajského ředitelství Policie Královéhradeckého kraje, územního odboru Trutnov, k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel ze dne 31. 12. 2014, výpis z usnesení zastupitelstva města Dvůr Králové nad Labem ze dne 10. 6. 2013, výpis z usnesení zastupitelstva obce Vlčkovice v Podkrkonoší ze dne 21. 6. 2013, výpis z usnesení zastupitelstva města Dvůr Králové nad Labem ze dne 10. 6. 2013, výpis z usnesení zastupitelstva obce Choustníkovo Hradiště ze dne 7. 6. 2013, (č. l. 63, 64, 57, 61, 62 správního spisu). Všechny zmíněné dokumenty byly v platnosti v době spáchání přestupků. Z obsahu těchto listin plyne souhlas Policie České republiky s prováděním úsekového měření v daných místech v rámci součinnosti ve smyslu ustanovení § 79a zákona o silničním provozu.
65. Dne 12. 6. 2013 pak byla uzavřena veřejnoprávní smlouva mezi obcí Choustníkovo Hradiště a městem Dvůr Králové nad Labem, na jejímž základě je Městská policie Dvůr Králové nad Labem oprávněna k výkonu některých úkolů ve smyslu zákona o obecní policii. K této smlouvě dal Krajský úřad Královéhradeckého kraje souhlas dne 3. 7. 2013. Obdobným způsobem byla dne 25. 6. 2013 uzavřena veřejnoprávní smlouva mezi obcí Vlčkovice v Podkrkonoší a městem Dvůr Králové nad Labem, na jejímž základě je Městská policie Dvůr Králové nad Labem oprávněna k výkonu některých úkolů ve smyslu zákona o obecní policii. K této smlouvě dal Krajský úřad Královéhradeckého kraje souhlas dne 11. 7. 2013. Krajský soud k tomuto dále v podrobnostech odkazuje na úplné znění uvedených listin. Tyto důkazy důvodnost uvedené žalobní námitky spolehlivě vyvracejí.
66. K námitce, že nebylo doloženo, že měření proběhlo za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, soud uvádí, že tato skutečnost je zcela nerozhodná pro závěr, že k předmětnému přestupku došlo. Třeba též konstatovat, že podle ustanovení § 79a zákona o silničním provozu není podmínkou měření rychlosti vozidel

prokázání skutečnosti, že je prováděno za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Krajský soud uzavírá, že tato námitka není důvodná.

VI. Místo přestupku

67. Žalobce dále považoval žalované rozhodnutí za nepřezkoumatelné, když podle něho správní orgán nepřesně určil místa spáchání údajných správních deliktů, ani neodůvodnil závěr o tom, že se správní delikty staly v zastavěném území obcí. Žalobce tvrdil, že místa skutku ohledal na místě i v územních plánech, a zjistil, že dopravní značky č. IP 12a - „Obec“ a č. IP 12b - „Konec obce“ jsou v obcích umístěny ještě mimo zastavěné území ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. d) stavebního zákona. Dle žalobce správní orgány pochybily, pokud neprovedly dokazování, z něhož by vyplývalo, že celé měřené úseky probíhaly zastavěným územím ve smyslu stavebního zákona (např. předložením kopie územního plánu). Pokud by tomu tak totiž nebylo, neplatil by dle názoru žalobce po celých měřených úsecích rychlostní limit 50 km/h.
68. K tomu krajský soud uvádí následující. Jednání nezjištěného řidiče vozidla provozovatele ze dne 30. 9. 2015 jsou ve třech případech přestupky dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, tedy překročením nejvyšší dovolené rychlosti v obci o více než 20 km/h nebo mimo obec o více než 30 km/h. Čtvrté jednání nezjištěného řidiče vozidla provozovatele z téhož dne je přestupkem dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, tedy překročením nejvyšší dovolené rychlosti v obci o méně než 20 km/h nebo mimo obec o méně než 30 km/h. Ve všech případech se tedy jedná o přestupek spáchaný v obci, nikoliv překročením nejvyšší dovolené rychlosti v zastavěném území. Dle ustanovení § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu je obec zastavěným územím, jehož začátek a konec je na pozemní komunikaci označen příslušnými dopravními značkami; na účelových komunikacích se značky neosazují.
69. Pro naplnění skutkové podstaty žalobci vytýkaných deliktů je tedy relevantní, zda se měřené úseky nachází v obcích ve smyslu zákona o silničním provozu. Aplikace stavebního zákona není v tuto chvíli na místě, neboť touto problematikou se správní orgán zabývá již v okamžiku vydání opatření obecné povahy v souvislosti s umístěním značek určujících začátek a konec obcí. Proto krajský soud nepovažoval za potřebné provádět důkaz územním či jiným plánem obce Choustníkovo Hradiště ani obce Vlčkovice v Podkrkonoší, jak vytýkal žalobce správním orgánům.
70. To, že se měřené úseky skutečně nachází na pozemní komunikaci v obci Choustníkovo Hradiště, na silnici I/37, okr. Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky IS 12a - „Obec“ a IS 12b - „Konec obce“ a na pozemní komunikaci v obci Vlčkovice v Podkrkonoší, silnice II/307, směr Choustníkovo Hradiště, okr. Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky IS 12a „Obec“ a IS 12b „Konec obce“, vyplývá pak nejen z přesné specifikace tohoto úseku v rozhodnutí správních orgánů, ale také z důkazů provedených správním orgánem, a sice z oznámení o přestupcích, z fotodokumentace, z ověřovacího listu Českého metrologického institutu ze dne ze dne 21. 5. 2015, č. 8012-OL-70141-15, ověřovacího listu Českého metrologického institutu ze dne ze dne 16. 3. 2015, č. 8012-OL-70076-15, vyjádření Policie České republiky, Územního odboru Trutnov, dopravního inspektorátu, ze dne 31. 12. 2014, k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel č. j. KRP H-597-188/Čj-2014-051006 a jeho doplnění ze dne 25. 2. 2015.

71. Žalobce vytýká správním orgánům i to, že nezjišťovaly umístění dopravního značení na začátku a konci obcí, stejně jako kde měřené úseky začínaly a končily. Toto tvrzení není jednak pravdivé, protože jak už uzavřel krajský soud shora, z citovaných důkazů má ve shodě se závěry správních orgánů za spolehlivě prokázané, že se měřené úseky nacházely na území obce ve smyslu ustanovení § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu. Tyto skutečnosti navíc žalobce nijak nevyvrátil, a ani se o to ve správním řízení nesnažil, neboť takové námitky v něm vůbec nevznsl. Žalobcova tvrzená obava z toho, zda skutečně celé měřené úseky probíhaly územím obcí, tedy zda po celé délce měřeného úseku platil rychlostní limit 50 km/h, totiž není v žalobě podložena jediným relevantním podkladem. Žalobce nejen nenavrhuje žádný důkaz, ale ani netvrdí jediný relevantní moment, který by byl způsobilý závěry správních orgánů ohledně této problematiky zpochybnit. Žalobcovo tvrzení je v tomto směru pouze ničím nepodloženou spekulací.
72. Krajský soud se neztotožňuje ani s námitkou žalobce, že výrok rozhodnutí je nesrozumitelný z toho důvodu, že v měřených úsecích (měřících přes 1 km) mohlo dojít k opakovanému překročení rychlosti a že lze tvrdit, že výrok rozhodnutí se vztahuje jen na některé z více překročení rychlosti.
73. V nyní projednávaném případě se jednalo o měřené úseky, které byly dlouhé přibližně 475,2 m a 1954,1 m, jak vyplývá ze správního spisu. Stěžejní je v daném případě skutečnost, že se jednalo o úsekové měření rychlosti, které předpokládá měření rychlosti vozidla v konkrétně vymezeném úseku jako celku a ne v jednotlivých úsecích, jak se mylně domnívá žalobce. Je tedy možné, aby v průběhu průjezdu měřeného úseku aktuální rychlost vozidla fluktovala (tedy při měření rychlosti v obci může třeba i opakovaně klesnout pod povolenou hranici 50 km/h). Výkyvy rychlosti v jednotlivých místech měřeného úseku však nic nemění na tom, že je měřena průměrná rychlost v daném úseku jako celku a překročení hranice povolené rychlosti v tomto úseku tvoří jeden přestupek (resp. jeden správní delikt).
74. Krajský soud uzavírá, že výrok rozhodnutí správních orgánů odpovídá zákonným požadavkům a ustálené soudní judikatuře.

VII. Pokuta

75. Žalobce nesouhlasil s odůvodněním výše uložené pokuty a rovněž shledal tuto pokutu nezákonnou, neboť správní orgán hodnotil jako přítěžující okolnost to, jaká rychlost byla žalobci změřena. Žalobce rovněž namítal, že je zavedenou praxí správního orgánu, aby při souběhu správních deliktů byla vždy uložena pokuta na samé spodní hranici zákonné sazby. Rozhodnutí žalovaného navíc považuje za šablonovité.
76. Krajský soud uvádí, že provozovatel vozidla se dopustí přestupku dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že v rozporu s jeho § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Za přestupek podle odstavce 1 lze uložit pokutu. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč.
77. Dle právní úpravy účinné v době, kdy k jednání došlo a rovněž i v době rozhodování správního orgánu I. stupně, platilo podle ustanovení § 125g odst. 3 zákona o silničním provozu, že: „*Za více správních deliktů provozovatele vozidla podle § 125f,*

projednaných ve společném řízení, se uloží pouze jedna pokuta podle § 125f odst. 3. Pro určení výše pokuty se použije sazba pokuty za přestupek nejprísněji postižitelný.“

78. Z obsahu prvoinstančního správního rozhodnutí plyne, že správní orgán se odůvodněním výše pokuty zabýval (viz. str. 13 prvoinstančního rozhodnutí). Konstatoval totiž, že při stanovení výše sankce přihlédl ke stupni závažnosti předmětných deliktních jednání a neopomenul se zaobírat ani způsobem jejich spáchání, osobou provozovatele vozidla a tím, zda se již obdobných skutků v minulosti dopustil. Za zcela zásadní pak správní orgán I. stupně považoval, že neznámý řidič překročil rychlost jízdy v obci (kde je stanovena zvláštním právním předpisem nejvyšší povolená rychlost na 50 km/h) v prvním případě o 27 km/h, v druhém případě o 24 km/h, ve třetím o 12 km/h a ve čtvrtém případě o 29 km/h. Správní orgán I. stupně tak uvažil možnou míru ohrožení zdraví i života ostatních účastníků provozu, které nastalo v důsledku porušení povinnosti provozovatele vozidla ve smyslu ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu.
79. Dále správní orgán I. stupně zhodnotil, že se při stanovení výše sankce použije rozmezí pokuty pro přestupek nejzávažnější povahy, a to podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, kdy při řízení vozidla došlo k překročení nejvyšší dovolené rychlosti jízdy v obci, ve třech případech, o 20 km/h a více, a to naměřením rychlosti jízdy 77 km/h a 74 km/h a 79 km/h. Za tyto přestupky se podle § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu uloží pokuta od 2 500 Kč do 5 000 Kč. Správní orgán tak uzavřel, že: *„Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem, tedy správní orgán uložil provozovateli vozidla pokutu ve výši 3 500 Kč, tedy ve střední hranici sankčního rozmezí daného zákonem o silničním provozu. Správní orgán je přesvědčen, že uložená sankce ve výrokové části tohoto rozhodnutí je přiměřená a odpovídá porušení povinností stanovených právními předpisy ze strany provozovatele vozidla a bude mít dostatečný preventivní i výchovný účinek k jeho nápravě, aby v budoucnu se již takového jednání vyvaroval.“*
80. Protože žalobce v odvolání proti prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí nerozporoval závěry správního orgánu odůvodňující výši pokuty a žalovaný se s nimi plně ztotožnil, tak je již dále nerozváděl. Zkonstatoval pouze, že výše pokuty byla stanovena v dolní polovině zákonem stanoveného rozmezí a že je odpovídající danému protiprávnímu jednání.
81. S těmito závěry krajský soud souhlasí a je toho názoru, že meze volného správního uvážení správní orgány nepřekročily. Postupovaly totiž při stanovení výše pokuty za správní delikt v souladu s ustanovením § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, neboť vycházely z rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel silničního provozu vykazovalo a pro její výši vzaly za rozhodnou nebezpečnost daného protiprávního jednání pro společenské zájmy chráněné zákonem o silničním provozu (ochrana života, zdraví a majetku osob). Krajský soud shodně s nimi konstatuje, že došlo k závažnému porušení zákona, neboť šlo o nezodpovědnou jízdu motorového vozidla v obci, kdy v jeden den byly právní předpisy porušeny opakovaně. Podivuje-li se proto žalobce nad tím, že správní orgány hodnotily taktéž počet protiprávních jednání projednávaných ve společném řízení, a to ve smyslu přítěžující či polehčující okolnosti, pak nezbyvá, než dodat, že šlo o přítěžující okolnost, pro kterou nebylo na místě, aby byla uložena pokuta na spodní hranici zákonného rozmezí.
82. Krajský soud k tomuto ještě dodává, že v případě žalobce byla uložena pokuta za delikty v celkové výši 3 500 Kč, přičemž nejnižší možná sankce, a to pro případ pouze

jediného protiprávního jednání, je částka ve výši 2 500 Kč. Její navýšení o částku 1 000 Kč je tak pro daný případ bagatelní. Souběh je obecně považován za přitěžující okolnost, takže i podle krajského soudu je sankce ve výši 3 500 Kč v tomto případě přiměřená.

83. V projednávané věci shledává krajský soud prostor pro uplatnění zmíněné tradiční právní zásady správního uvážení. Námitka zavedené praxe správního orgánu tak není pro danou věc relevantní. Jak již bylo řečeno, v případě žalobce lze uvažovat, v případě zrušení rozhodnutí žalovaného a vrácení mu věci k dalšímu řízení, o „korekci“ výše pokuty maximálně v částce 1 000 Kč. Je přitom zřejmé, že správní orgán by o sankci rozhodl znovu a v takové situaci by pouze docházelo k protahování celého správního řízení. Vzhledem k tomu, že se žalobce dopustil čtyř deliktů jednání, je výše pokuty uložená ještě v dolní polovině zákonem stanovené sazby v dané věci adekvátní. Zároveň bude mít preventivní i výchovný účinek a přispěje k tomu, aby se žalobce tohoto jednání v budoucnu vyvaroval.
84. Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí správního orgánu působí jako mechanicky vyplněná „šablona“.
85. Ustanovení § 68 odst. 2 a 3 správního řádu stanoví, že *„Ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení. V odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.“*
86. V odůvodnění je tedy třeba uvést důvody výroku, tedy proč je vyhověno určité žádosti nebo proč je ukládána určitá sankce (např. protože bylo porušeno určité ustanovení zákona, na které se tato sankce váže). Dále se uvádí podklady pro vydání výroku (ze kterých podkladů správní orgán skutečně vycházel). Navíc musí být zmíněny úvahy, kterými se správní orgán řídil při hodnocení podkladů (jakou jim přikládal váhu z hlediska jejich důvěryhodnosti, proč vycházel právě z určitých podkladů a z jiných nikoli apod.), a popsáno, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami (např. proti protokolu podle ustanovení § 18 odst. 3 správního řádu) účastníků a jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Toto ustanovení navazuje na ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, podle kterého musí dát správní orgán (až na výjimky) účastníkům řízení možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. S ohledem na výše uvedené nepostačí například pouhý soupis podkladů, ale nezbytné je rovněž uvedení toho, jakým způsobem byly zhodnoceny, jaký jim byl přikládán význam a proč.
87. V posuzované věci deliktů jednání spočívalo v překročení nejvyšší povolené rychlosti v katastrálním území obcí Vlčkovice v Podkrkonoší a Choustníkovo Hradiště, zjištěné automatizovaným technickým prostředkem, SYDO Traffic Velocity. Skutkově se tedy jednalo o zcela jednoduché případy. Deliktů jednání bylo spolehlivě prokázáno listinami založenými ve správním spisu, kdy záznamy pořízenými silničním radarovým

rychloměrem typu SYDO Traffic Velocity, které dokumentovaly dobu, úsek měření, rychlostní limit překročené rychlosti a vlastní měřená vozidla. Uvedené bylo bezesporu jedinečnými, nezaměnitelnými a neopakovatelnými důkazy, které byly získány kalibrovanými a schválenými měřicími zařízeními, s doložením ověřovacích listů k daným měřidlům. Všechny listiny založené ve spisu jsou ve vzájemném souladu a je možno je považovat za dostačující pro objasnění skutkového stavu věci, neboť tvoří ucelený, logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Krajský soud tedy shledal, že správní orgány měly dostatečnou oporu pro odůvodnění svých rozhodnutí ve správním spisu a v odůvodnění se věnovaly zhodnocení těchto listin. Správní orgány uvedly, z jakých právních předpisů a ustanovení vycházely při svých úvahách a svou argumentaci rovněž podpořily judikaturou. Krajský soud proto rozhodnutí správních orgánů „šablonovitými“, tj. bez konkrétní vazby na daný případ, neshledal.

VIII. Zásada bezprostřednosti

88. V další námitce žalobce uvedl, že vydání rozhodnutí nepředcházelo nařízení ústního jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování za jeho osobní účasti.
89. K samotné otázce nařízení ústního jednání ve smyslu ustanovení § 49 odst. 1 věty první správního řádu při projednání správního deliktu provozovatele, dle kterého *„ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné“*, se již komplexně vyjádřil Nejvyšší správní soud v několika svých rozsudcích. Např. v rozsudku ze dne 16. března 2016, čj. 1 As 166/2015-29, uvedl, že na řízení o správním deliktu sice dopadá čl. 6 Úmluvy v jeho trestní větvi, avšak judikatura Evropského soudu pro lidská práva setrvale stojí na základním principu, že řízení o trestním obvinění musí být spravedlivé jako celek. Z této judikatury dovodil, že správním orgánům projednávajícím obvinění ze správního deliktu neplyne jednoznačná povinnost nařídít vždy ústní jednání. V tomto směru se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, čj. 8 As 110/2015-46, rovněž to, že: *„... soulad řízení o správním deliktu s čl. 6 Evropské úmluvy je třeba hodnotit nejen v kontextu správního řízení, ale i navazujícího soudního řízení. Nedostatky správního řízení z pohledu záruk stanovených čl. 6 Evropské úmluvy nemají za následek rozpor s Evropskou úmluvou, má-li obviněný možnost napadnout správní rozhodnutí v soudním řízení, které jejím požadavkům vyhovuje (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. 2. 1984, Öztürk proti SRN, stížnost č. 8544/79, odst. 56). Nedostatek ústního jednání ve správním řízení tedy z pohledu Evropské úmluvy zhojil § 51 s. ř. s., podle kterého soud nařídí jednání k rozhodnutí o správní žalobě, ledaže strany souhlasí (byť implicitně) s rozhodnutím ve věci samé bez nařízení jednání. Stěžovatelce proto nebylo upřeno právo na ústní jednání. Nad rámec vypořádání této námítky kasační soud upozorňuje, že v rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 17. 5. 2011, Suhadolc proti Slovinsku, stížnost č. 57655/08, Evropský soud pro lidská práva neshledal porušení čl. 6 ani v případě, kdy správní soud odmítl žádost o nařízení jednání ve věci žaloby proti rozhodnutí o dopravním přestupku; zdůraznil přitom, že správní spis obsahoval dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí (záznam o měření rychlosti vozidla a obsahu alkoholu v dechu) a že obviněný měl příležitost zpochybnit spáchání přestupku v písemném vyjádření v rámci správního řízení a následně i ve správní žalobě.“*

90. Nejvyšší správní soud se v posledně citovaném rozsudku zabýval i tím, zda povinnost nařídit jednání v řízení o správním deliktu plyne z vnitrostátní právní úpravy. K tomu uvedl: „Podle § 49 odst. 1 správního řádu správní orgán nařídí ústní jednání, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků, případně stanoví-li to zákon. Zákon o přestupcích stanoví v § 74 odst. 1 správním orgánům povinnost nařídit v prvním stupni ústní jednání; tím je přestupkové řízení specifické (...). V řízení o správních deliktech správní orgány nemají povinnost vždy nařídit ústní jednání (...). V usnesení ze dne 3. 4. 2012, čj. 7 As 57/2010-82, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zdůraznil, že ve správním řízení trestní povahy je třeba dbát na dodržování zásady ústnosti, přímosti a bezprostřednosti. Provádění důkazů při jednání by proto mělo být pravidlem, od kterého se ale lze odchýlit v odůvodněných případech; v takovém případě správní orgán vyhotoví o provedení dokazování protokol podle § 18 správního řádu.

Obecně tedy platí, že ústní jednání správní orgán nařídí, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení. Nejvyšší správní soud tak posuzoval otázku, zda bylo ústní jednání nezbytné v této konkrétní věci, přičemž dospěl k závěru, že nikoli.

Za daných okolností nebylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv stěžovatele nezbytné nařizovat ústní jednání. Postupem správního orgánu byl skutkový stav dostatečně zjištěn a nebylo třeba provádět další dokazování, např. výsledkem zasahujícího policisty (srov. rozsudek ze dne 25. 6. 2014, čj. 3 As 128/2013-36, nebo ze dne 26. 1. 2015, čj. 8 As 109/2014-70). Stěžovatel přitom měl dostatek prostoru k tomu, aby svá práva v řízení uplatnil. Stěžovatel navíc ani nesdělil žádné konkrétní skutečnosti, které chtěl uplatnit při jednání, a jeho námitka je tak zcela obecná a formalistická. Městský úřad proto nepochybil, pokud v souladu se zásadou procesní ekonomie v řízení ústní jednání nenařídil a rozhodl na základě podkladů obsažených ve správním spise.

Poukazuje-li stěžovatel na výše označený rozsudek devátého senátu, nelze konstatovat, že by s ním byl postup správních orgánů v rozporu. Ani tento rozsudek totiž nepovažoval provedení ústního jednání za nezbytnou součást řízení o správním deliktu. Poukázal pouze na to, že i za situace, provádí-li se dokazování mimo jednání, je vhodné předem o tom informovat účastníky řízení a příp. vyhotovit protokol. S uvedeným závěrem nelze než souhlasit, nicméně nutno poukázat také na konstantní judikaturu, dle níž platí, že ne každá procesní vada má vliv na zákonnost rozhodnutí. Takovou vadou je i provedení důkazu listinou mimo jednání bez toho, aby o tom byl vyhotoven protokol. Důkaz listinou je totiž specifický v tom, že účastník může zpochybňovat toliko správnost nebo pravost listiny, jejíž obsah je neměnný. Nachází-li se taková listina po celou dobu řízení ve spisu a účastník řízení se s ní může seznámit, nejde o vadu, která by mohla ovlivnit zákonnost řízení ani následného rozhodnutí, neboť účastník řízení nic nebrání ji jakkoli konfrontovat kdykoli v průběhu řízení. Pokud by se samozřejmě jednalo o provádění jiného důkazu mimo ústní jednání (například výslech svědka), v takovém případě se uplatní devátým senátem nastíněný postup, aby nebyl účastník řízení jakkoli zkrácen na právech. Nejvyšší správní soud se i u přestupkového řízení, kdy je zákonem stanovena povinnost zásadně nařídit ústní jednání (oproti úpravě správních deliktů) vyjádřil v tom smyslu, že zásadní je, zda se účastník řízení mohl s daným důkazem seznámit a vyjádřit se k němu, nikoliv otázka, zda byl ryze formalisticky dodržen postup stanovený správním řádem (viz např. rozsudek ze dne 8. 2. 2012, čj. 3 As 29/2011-51, nebo ze dne 21. 8. 2014, čj. 10 As 16/2014-25 nebo ze dne 22. 10. 2008, čj. 6 As 51/2007-228). Nejvyšší správní soud dále např. v rozsudcích ze dne 11. 1. 2012, čj. 1 As 125/2011-163, a ze dne 8. 2. 2012, čj. 3 As 29/2011-51, dospěl k závěru, že pokud správní orgán splní dvě podmínky,

kterými jsou: (i) založení listiny do spisu podle § 17 odst. 1 správního řádu a (ii) účastník řízení má možnost se s těmito listinami seznámit při nahlížení do spisu podle § 36 odst. 3 správního řádu, lze provádět dokazování i jednoduše tím, že je listina vložena do spisu.“

91. Z uvedeného tedy vyplývá, že se judikatura ustálila na jednoznačném závěru, že v případě, že je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné, musí jednání ve správním řízení o správním deliktu provozovatele vozidla nařídit. Není-li tomu tak, ústní jednání být nařízeno nemusí. Neplatí tedy, že by v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla muselo být ústní jednání nařizováno vždy, jak bylo dříve dovozováno některými správními soudy a to i soudem zdejším, jak na to upozorňoval žalobce.
92. V posuzované věci deliktní jednání spočívalo v překročení nejvyšší povolené rychlosti, a to v obcích Vlčkovice v Podkrkonoší a Choustníkovo Hradiště, zjištěné automatizovanými technickými prostředky, SYDO Traffic Velocity. Skutkově se tedy jednalo o zcela jednoduché případy, jež byly spolehlivě prokázány listinami založenými ve správním spisu a nebyla tak splněna podmínka nezbytnosti ústního jednání. Lze tedy uzavřít, že v dané věci nemuselo být nařízeno ústní jednání, jak tvrdí žalobce. Ten se mohl se všemi rozhodnými skutečnostmi (listinami) seznámit postupem dle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu (seznámení se s podklady rozhodnutí před jeho vydáním), o čemž byl správním orgánem I. stupně řádně poučen. To, že žalobce v rozporu se zásadou *vigilantibus iura scripta sunt* svá práva nevyužil, nemůže vytýkat správním orgánům.
93. Pokud pak žalobce dále tvrdil, že „*I pokud by správní orgán během řízení zjistil, že není nezbytné nařizovat ústní jednání, měl provést dokazování za osobní účasti žalobce jako účastníka řízení*“, nutno konstatovat, že žalobci či jeho zmocněnci nic nebránilo zúčastnit se dokazování mimo ústní jednání. Tvrdí-li nyní proto, že správní orgány porušily zásadu bezprostřednosti, když prováděly dokazování v nepřítomnosti žalobce, krajský soud se s touto námitkou neztotožňuje.
94. Dle ustanovení § 51 odst. 2 správního řádu musí být účastníci řízení o provádění dokazování včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení. Této své povinnosti správní orgán I. stupně dostál, o čemž svědčí obsah jeho přípisu ze dne 4. 8. 2016. Žalobce se mýlí, pokud vytýká správnímu orgánu, že toto oznámení mělo obsahovat výslovné poučení o tom, že se provádění dokazování mimo ústní jednání může žalobce zúčastnit. Takovou povinnost správní řád neukládá. V uvedeném oznámení správní orgán I. stupně mimo jiné přesně popsal v jakou hodinu a v jaké místnosti budou důkazy prováděny a žalobci dle krajského soudu muselo být z takového oznámení účastníkovi řízení zřejmé, že je mu tato skutečnost, spolu s uvedenými detailními informacemi, sdělována právě proto, aby se dokazování mohl zúčastnit.
95. Za shora popsaných okolností tedy nebylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv žalobce nezbytné nařizovat ústní jednání, neboť ten se mohl opakovaně k jeho předmětu vyjadřovat a uplatňovat příslušnou argumentaci v průběhu celého správního řízení. Žalobce však zůstal ve správním řízení pasivní a nereagoval ani na výslovné oznámení o možnosti zúčastnit se seznámení s podklady pro rozhodnutí. To jen potvrzuje účelovost dané žalobní námitky.

IX. Protiústavnost

96. V dalším ze žalobních bodů žalobce namítal, že ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy. Ani tuto námitku neshledal krajský soud důvodnou.
97. Souladem ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem se Ústavní soud již zabýval. V nálezu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16 neshledal nesoulad napadeného ustanovení s ústavním pořádkem, konkrétně s čl. 2 odst. 3, čl. 4 odst. 1, čl. 11 odst. 1 a 3, čl. 37 odst. 1 a čl. 40 odst. 2 Listiny a čl. 6 odst. 1 a 2 Úmluvy a rozhodl o zamítnutí návrhu na zrušení ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a na vyslovení protiústavnosti ustanovení § 125f odst. 1 tohoto zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2017. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu tedy bylo shledáno ústavně konformním.
98. Lze dodat, že Ústavním soudem již byla posuzována i ústavnost ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, který na citovaný § 10 odst. 3 navazuje (ustanovení § 125f odst. 1 doslovně opakuje skutkovou podstatu ustanovení § 10 odst. 3), a to v souvislosti s návrhem na jeho zrušení. Ústavní soud tento návrh usnesením ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15, odmítl s tím, že právní závěr o spáchání správního deliktu provozovatelem vozidla (stěžovatelem) a o uložení pokuty podle zákona o silničním provozu nevybočuje z ústavních kautel.

X. Další námitky

99. V tomto žalobním bodu vznesl žalobce v podstatě tři námitky. A to, že žalovaný nesdělil žalobci, které osoby se budou podílet na rozhodování o odvolání, že z fotografií z měření není patrné, kde přesně bylo měření provedeno, když není uvedeno najisto, že fotodokumentace skutečně pochází z obcí Vlčkovice v Podkrkonoší a Choustníkovu Hradiště, a že údaje na snímku mají dle žalobce také nulovou vypovídající hodnotu, když ty mohly být do snímku přidány až následně, resp. nesvědčí jim ověření udělené použitému rychloměru.
100. Krajský soud považuje za nedůvodnou námitku, že žalobci v odvolacím řízení nebylo před vydáním rozhodnutí sděleno jméno oprávněné úřední osoby, která bude v jeho věci rozhodovat. Žalobou popsany a obsahu správního spisu odpovídající skutkový stav k této otázce sice nemá za žádoucí, nicméně jej zároveň nepovažuje bez přidružení dalších skutečností k němu za rozhodující pro osud rozhodnutí ve věci. Stejný názor je např. obsažen v Komentáři správního řádu JUDr. Josefa Vedrala, Ph.D., vydaného BOVA POLYGON, Praha 2006, v němž se na straně 143 k § 15 odst. 4 správního řádu mimo jiné uvádí: *„Samotné porušení tohoto ustanovení, tedy skutečnost, že správní orgán nesdělí účastníkovi řízení, kdo je v dané věci oprávněnou osobou, jakkoliv jde o procesní pochybení správního orgánu, nicméně nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí, protože podle § 89 odst. 2 se k vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, nepřihlíží, což by byl i tento případ, což samozřejmě není návodem k tomu, aby správní orgány toto ustanovení nedodržovaly.“*
101. Obdobně judikoval i Ústavní soud, když v usnesení ze dne 27. srpna 2003, sp. zn. I. ÚS 148/02, uvedl následující: *„...samotné porušení procesních pravidel stanovených procesními právními předpisy ještě nemusí samo o sobě znamenat porušení práva na spravedlivý proces. V případě subjektivního práva na soudní a jinou právní ochranu je totiž třeba vždy zkoumat,*

jak porušení procesních předpisů zkrátilo jednotlivce na možnosti uplatňovat jednotlivá procesní práva a konat procesní úkony, jež by byly způsobilé přivodit pro jednotlivce příznivější rozhodnutí ve věci samé. Jakýkoliv proces neexistuje samoúčelně, nýbrž jeho cílem je dosažení vzniku, změny či zániku hmotných práv a povinností fyzických či právnických osob. Tato skutečnost se musí nutně odrážet také v rovině základních práv a svobod, v daném případě ve sféře vymezení rozsahu práva na spravedlivý proces. Teprve takové porušení objektivních procesních pravidel by mohlo být zásahem do subjektivního práva na spravedlivý proces, které by skutečně jednotlivce omezilo v některém konkrétním subjektivním procesním právu, například v nemožnosti provést konkrétní stěžovatelem zamýšlený procesní úkon, čímž by byl v důsledku znevýhodněn oproti jinému účastníkovi řízení či zkrácen na svých hmotných právech.“

102. V přezkoumávané věci to znamená, že žalobcem namítaná vada řízení o správním deliktu by mohla vést ke zrušení rozhodnutí žalovaného jen tehdy, pokud by mohla mít vliv na zákonnost tohoto rozhodnutí, tedy pokud by v jejím důsledku byl žalobce zkrácen na svých substantivních právech, k jejichž ochraně správní soudnictví primárně slouží. V konkrétní rovině to znamená, že o odvolání žalobce by musela rozhodovat vůči němu skutečně podjatá osoba. Tato skutečnost ale prokázána nebyla, když žalobní námitky vůči oprávněné úřední osobě neměl krajský soud za opodstatněné. Podjatost úředních osob při výkonu veřejné moci upravuje ustanovení § 14 správního řádu.
103. Dle názoru krajského soudu z takového obecného tvrzení rovněž nelze dovodit, že jmenovaná úřední osoba má poměr k zmocněnci žalobce. Žalobce netvrdil, že by u dalších správních řízení rozhodovala právě tato jedna úřední osoba, ani netvrdil, že by se v těchto dalších správních řízeních dopouštěla čehokoliv, z čeho by bylo možno dovozovat její podjatost. Rovněž z ničeho nevyplývá, že by tato úřední osoba měla jakýkoliv zájem na výsledku řízení (ve kterém jde o pokutu ve výši 3 500 Kč), resp. že by měla zájem na zamlčení či ztrátě jakéhokoliv podání žalobce, a riskovala v důsledku toho trestní postih.
104. Třeba přitom poznamenat, že podjatost nelze spojovat s vlastním výsledkem řízení, s uspokojením či neuspokojením účastníka řízení v něm. Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11).
105. Dle ustanovení § 14 odst. 1 správního řádu je každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu, o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit. Žádná taková skutečnost nebyla krajským soudem zjištěna, když tvrzení žalobce zůstalo v této souvislosti jen v rovině čisté spekulace, nepodložené žádným důkazem, jenž by jen v náznacích mohl žalobci přisvědčovat.
106. Ze spisové dokumentace je dále zřetelné, že žalovaný přezkoumal odvoláním napadené rozhodnutí v plném rozsahu. K odvolacím námitkám uvedl, že z přestupkového spisu vyplývá, že skutková zjištění byla provedena tak, že nebylo pochybnosti o způsobu spáchání přestupku, a z podkladů shromážděných ve spisu tak mohl prvostupňový

správní orgán vycházet, neboť tyto nebudily pochybnosti, ani se nejevily rozpornými. S tímto závěrem se krajský soud ztotožňuje.

107. K oběma námitkám lze dodat, že jestliže byly okolnosti vztahující se k měření rychlosti v zásadě dostatečně a obvyklým způsobem zdokumentovány a žalobce je chtěl zpochybnit, měl kromě pouhých hypotetických pochybností nabídnout k tomu relevantní tvrzení či uvést, na jakém základě se některá z jím namítaných skutečností měla stát. Krajský soud zdůrazňuje, že skutkový stav musí být správními orgány zjištěn tak, aby nebylo pochybnosti o tom, že se daný přestupek stal, a mohl zahájit řízení ve smyslu ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. Správní orgán však není povinen vyvracet všechny možné hypotetické pochybnosti, tj. že fotografie z míst spáchání přestupků nebyly pořízeny v jiných místech než v obcích Vlčkovice v Podkrkonoší a Choustníkovo Hradiště, že údaje na snímcích nebyly přidány do fotografie až následně apod. Primárně je sice důkazní břemeno na správním orgánu (zásada oficiality), pokud je však tvrzením obviněného z přestupku nebo správního deliktu některý z podkladů (důkazů) zpochybněn, je na něm, aby své tvrzení relevantně podložil, resp. k prokázání svého tvrzení označil důkazy (srov. § 52 správního řádu). Opačný postup by v podstatě znamenal, že jakékoliv jeho tvrzení by musel správní orgán dokazovat, což by vedlo ke zcela absurdním situacím (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35).
108. Krajský soud uzavírá, že záznamy pořízené silničními radarovými rychloměry typu SYDO Traffic Velocity, dokumentují dobu, úsek měření, rychlostní limit překročené rychlosti a vlastní měřené vozidlo, ze kterého jsou patrné typ, tovární označení vozidla a registrační značka. Uvedené je bezesporu jedinečným, nezaměnitelným a neopakovatelným důkazem, který byl získán kalibrovaným a schváleným měřicím zařízením, s doložením ověřovacího listu k danému měřidlu. Správní orgány braly v potaz všechna čtyři oznámení o podezření ze spáchání přestupku ze dne 26. 11. 2015, ke kterým byla doložena fotodokumentace, která taktéž obsahovala záznam automatizovaně naměřených informací. Všechny tyto listiny jsou ve vzájemném souladu a je možno je považovat za dostačující pro objasnění skutkového stavu věci, neboť tvoří ucelený, logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Krajský soud tak přisvědčil žalovanému v tom, že takto zjištěný skutkový stav byl dostatečný a nevzbuzoval žádné důvodné pochybnosti. Uvedeným námitkám tedy přisvědčit nemohl.
109. S ohledem na shora uvedené proto krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl ve smyslu ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.

VI. Náklady řízení

110. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad rámec běžné úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 27. listopadu 2018

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu